

Chương 2

Công chúa và Thị vệ

Châu Tình tan học tới đón Lý Viện Viện, vừa đi vừa nhìn về phía sau, cuối cùng không nhìn được, kéo Lý Viện Viện thì thầm: “Người này cứ đi theo bọn mình làm gì, cậu làm gì người ta trong bệnh viện trường rồi?”

Lý Viện Viện quay đầu nhìn Yên Tư Thành, thấy ánh mắt chàng không ngừng lướt qua những người bên cạnh nàng, hiện giờ tuy chàng không có bội đao, nhưng tay vẫn đặt bên eo theo thói quen cũ, như ngày Thất tịch hằng năm, chàng theo sau cùng nàng đi dạo phố chợ.

Lý Viện Viện quay đầu lại: “Rất bình thường.” Nàng vỗ tay Châu Tình an ủi: “Không cần hoảng hốt.”

Châu Tình ngây ra: “Học theo người cổ đại nói chuyện làm gì vậy, mình nghe mà nổi da gà hết rồi đây, rốt cuộc hôm nay cậu bị làm sao vậy hả?”

Lý Viện Viện không đáp, bước theo Châu Tình vào một tòa lầu, đang định rẽ lên cầu thang, bỗng một dì sau lưng la lên: “Này, trò nam kia, không được vào Ký túc xá con gái!”

Tiếng la này khiến ba người đều sửng sốt.

Lý Viện Viện quay đầu lại, nhìn thấy Yên Tư Thành bị một bà dì chặn ở cửa. Châu Tình cơ hồ dùng ánh mắt không thể tin lờm chàng: “Cậu ta bị điên à, còn định theo chúng ta về Ký túc xá nữa?”

Dì kia liên tục đuổi Yên Tư Thành, nhưng Yên Tư Thành lại chẳng hề để ý tới bà dì đó, chỉ bình thản nhìn Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện hiểu ánh mắt chàng, chàng đang nói: Nếu như cần thiết, thuộc hạ sẽ hạ thủ bà ta ngay.

Lý Viện Viện lắc đầu, tiếp đó hỏi Châu Tình: “Tôi nay mình phải ở... ờ, Ký túc xá hả? Mọi người đều ở Ký túc xá à?”

Châu Tình ngớ ra, thu lại ánh mắt quan sát Yên Tư Thành, ngơ ngác nhìn Lý Viện Viện, hỏi lại: “Không thì ở đâu nữa?”

Lý Viện Viện gật đầu, nói với Yên Tư Thành: “Tôi nay ta ở đây. Huynh cũng ở Ký túc xá của mình đi.”

Ánh mắt Yên Tư Thành khẽ động, mấp máy miệng như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ gật đầu, cung kính lui ra khỏi Ký túc xá nữ. Châu Tình dụi mắt, có phần ngưỡng mộ nhìn Lý Viện Viện: “Hơ, các cậu đang diễn kịch đó à, sao cậu ta nghe lời cậu quá vậy? Đã quen được bao lâu đâu?”

“Quen cũng lâu rồi.” Châu Tình lấy làm lạ nhìn Lý Viện Viện, Lý Viện Viện lập tức nói lại: “Có cảm giác vừa gặp đã quen... Anh ấy trông giống một người anh họ xa của mình.”

Thật ra nếu tính cho đúng, Yến Tư Thành thật sự cũng là thân thích xa của Lý Viện Viện, nhưng vì cách quá xa, xa đến mức có thể bỏ qua không tính. Giữa họ thì quan hệ chủ tớ, Công chúa và Thị vệ trưởng mới là liên kết quan trọng nhất.

Nếu không có liên kết này, cả đời chàng e cũng không gặp được Công chúa một lần.

Yến Tư Thành lặng lẽ đứng ngoài Ký túc xá nữ, giống như kiếp trước Lý Viện Viện vào cung, chàng chờ bên ngoài cung, chờ nàng trở về, bảo vệ nàng bình an...

Lý Viện Viện lên lầu mới nhớ ra, không có ai dẫn đường cho Yến Tư Thành, làm sao chàng tìm được Ký túc xá của mình. Nàng đứng ngoài ban công nhìn xuống, phát hiện quả nhiên Yến Tư Thành vẫn đứng dưới lầu. Nàng vừa định đi xuống thì một cô gái khác mở cửa phòng quay về.

Lý Viện Viện mỉm cười: “Tĩnh Ninh, chào cậu.”

Trương Tĩnh Ninh sững sốt: “À, chào.” Cô nàng đặt túi xuống, lấy nước trên bàn uống một hớp rồi cười hỏi, “Lý Viện Viện, sao hôm nay cậu khách sáo quá vậy, hôm nay bị té sinh bệnh rồi à?”

“Không ...” Lý Viện Viện trầm ghi nhớ, nói chuyện với những người này không nên khách sáo mới đúng.

Châu Tình bên cạnh xen vào: “Này, mình nói rồi mà, cậu tập diễn kịch làm gì, cậu thích tay Trương Nam kia đến vậy à?”

“Hả?” Lý Viện Viện ngớ ra.

Trương Nam là ai? Trong đầu... không có thông tin này...

Trương Tĩnh Ninh tiếp lời: “Phải đó, cậu ta ăn hiếp cậu quá mức rồi, cậu đừng diễn nữa, cho bọn này biết tối nay các cậu tập ở đâu, để các chị tới dạy dỗ cậu ta một trận!”

Nàng ... không biết tập ở đâu ...

“Thôi đi, Lâm Hiểu Mộng cũng ở đó, cậu đi không chừng sẽ cãi nhau với cô ta trước đó.”

Lâm Hiểu Mộng là ai nữa vậy hả?

“Hừ, con bitch* đó, sớm muộn cũng có ngày mình cắt lưỡi cô ta.”

* Bitch: con đĩ, con chó (tiếng chửi thề)

Bitch là con vật gì nhỉ?

Lý Viện Viện cảm thấy trán mình đang toát mồ hôi, thật sự còn căng thẳng hơn lúc bị Phụ hoàng giáo huấn. Nghe hai cô gái chỉ chóc trò chuyện, ngày càng xuất hiện nhiều từ ngữ mà nàng không hiểu và nhân vật mà nàng cũng chẳng biết, Lý Viện Viện len lén đứng lên, mở cửa âm thầm chuồn ra ngoài.

Xuống đến dưới lầu nàng vội vã bước nhanh về phía Yên Tư Thành.

Thấy dáng vẻ Lý Viện Viện vội vã, lòng Yên Tư Thành thất lại, bước sang nghênh đón. Nghe Lý Viện Viện nói: “Nơi này không tiện ở lâu.”

Sắc mặt chàng nghiêm lại: “Có ai muốn hãm hại Công chúa à?”

Vẻ mặt Lý Viện Viện nặng nề: “Ta sẽ để lộ tẩy.”

Yên Tư Thành thoáng im lặng.

Lý Viện Viện đi về phía trước, mới được mấy bước lại dừng. Đi, đi đâu được đây? Ngoài nơi này hình như nàng không còn nơi nào khác có thể tạm nương thân.

Trong lúc chần chừ, bỗng nghe phía trước có tiếng gọi: “Yên Tư Thành.” Là cậu con trai diu chàng đến bệnh viện trường hôm nay. “Tao tưởng mày về rồi chứ, sao lại quay lại khu Ký túc xá?” Vừa dứt lời, cậu ta nhìn sang bên cạnh: “Bé bự?”

Lý Viện Viện cảm thấy đây là một lời khen thẳng thắn, nàng vén tóc ra sau tai, tươi cười đón nhận lời khen này: “Cảm ơn.”

Khóe miệng cậu con trai giật giật, nhìn nàng một cách kỳ quái, tiếp đó phớt lờ nàng, quay sang vỗ vỗ cánh tay Yên Tư Thành: “Mày không sao chứ, vừa khéo tao đang giúp bạn gái tao dọn đồ, nào, giúp một tay.” Cậu ta kéo Yên Tư Thành, nhưng chỉ cảm thấy như đang kéo một cục sắt, nặng đến nỗi không cách nào dịch chuyển.

“Lục Thành Vũ.” Yên Tư Thành nói với cậu ta, “Mày vừa nói tao về à? Tao không ở Ký túc xá hả?”

“Đúng vậy, mấy ngày trước chẳng phải mày thuê phòng dọn ra khỏi trường rồi sao?” Lục Thành Vũ lấy làm lạ nhìn chàng, “Mày té ngu người thật rồi à?”

Nghe cậu ta nhắc lại, một tia manh mối hiện lên trong đầu Yên Tư Thành, nhưng không mấy rõ ràng. Yên Tư Thành thăm dò: “Tao nhớ là nhà số ba, lầu hai, tòa nhà số một trong Học Phủ viên phải không?”

Lục Thành Vũ càng cảm thấy kỳ quặc: “Không phải, là nhà số một, lầu hai, tòa nhà số ba à?” Cậu ta hơi nghẹn lời, “Mày có cần đi bệnh viện khám không vậy?”

Yên Tư Thành thăm nhớ địa điểm, chàng học theo dáng vẻ cậu con trai đỡ bạn gái bên cạnh, xoa đầu Lục Thành Vũ: “Tao giống với mày thôi.” Nói xong còn điềm nhiên nháy mắt trái, “Đi trước nha.”

Chàng đưa Lý Viện Viện bước nhanh đi xa, để lại một mình Lục Thành Vũ chờ người tại chỗ, sờn gai ốc: “Mọe, còn nháy mắt nữa! Mọe! Bà nó chứ mày có biết mình đang làm gì không vậy! Mọe! Ông nổi da gà rồi đây!”

Lý Viện Viện quay đầu nhìn lại: “Tur Thành, hình như người đó đang mắng huynh.”

Yến Tur Thành gật đầu: “Thuộc hạ phải nghiền ngẫm ngôn ngữ cơ thể của người ở đây rồi mới sử dụng được.” Công chúa muốn sống ở đây, vậy chàng phải nhanh chóng lần ra quy tắc ở đây, chàng phải quen thuộc với thế giới này, thâm nhập vào thế giới này nhanh hơn Lý Viện Viện, vì chỉ có như vậy chàng mới có thể bảo vệ nàng thật tốt. Yến Tur Thành cung kính nói: “Đề Điện hạ phải sợ hãi, xin Điện hạ thứ tội.”

“Không sao.”

Cuối cùng cũng tìm được căn phòng thuê ngoài trường, Yến Tur Thành vừa mở cửa lập tức xanh mặt.

Ở cửa giày vút bừa bãi, nền nhà trong phòng đầy vết bẩn đen sì. Lý Viện Viện dè dặt bước vào phòng, cánh tay to hơn trước kia nhiều vô tình vướng vào giá áo bên cạnh, giá áo không ngã, nhưng bên trên có một mảnh vải rơi xuống, vấp lên đầu Lý Viện Viện, Lý Viện Viện gỡ xuống xem, một... chiếc quần hình tam giác.

Cho dù chưa từng nhìn thấy vật này, nhưng Lý Viện Viện cũng liên tưởng được là mặc ở đâu.

Mặt nàng vừa tái vừa đỏ, cầm chiếc quần ném đi cũng không được mà xách lên cũng không nổi. Cuối cùng vẫn là Yến Tur Thành đành mặt kéo chiếc quần ra ném vào nhà vệ sinh cách cửa không xa.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn chàng: “Tur Thành... Sao huynh lại có thói quen... treo y phục mặc bên trong ở ngoài vậy? Làm vậy không hay đâu...”

Yến Tur Thành đen mặt bóp trán: “Điện hạ, đó không phải của thuộc hạ đâu...”

Lý Viện Viện vỗ vỗ đầu, sao nàng lại quên mất đây là phòng của Yến Tur Thành trước kia nhỉ.

Nàng vào phòng, chỉ có một gian, nhìn sơ qua là thấy hết, dưới đất quần áo vút bừa bãi, bàn học lộn xộn, thứ gì trên bàn cũng bừa bộn, chỉ có một khối vuông đen sì đặt ở giữa giống như bài vị để thờ, những đồ vật tạp nham khác không đụng vào nó. Một cái nệm lớn để ngồi, một bàn trà vuông vức, trên tường cũng treo một khối vuông đen sì, có điều to hơn khối trên bàn rất nhiều, cuối cùng...

Một chiếc giường.

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đồng loạt nhìn chiếc giường duy nhất trong phòng. Lý Viện Viện nhìn trái nhìn phải, căn phòng này nhỏ, chỉ có một gian vậy thôi, ngoài ra là bếp và nhà vệ sinh. Nàng suy tư: “Phải làm sao đây?”

Yến Tư Thành quay người đi xuống bếp, nhìn quanh một vòng: “Điện hạ, thuộc hạ có thể nghỉ ngơi ở đây.”

Lý Viện Viện thò đầu nhìn xuống bếp, chau mày: “Chật hẹp vậy sao?”

“Cũng đủ để nghỉ ngơi.”

Lý Viện Viện chỉ vào tấm nệm to: “Hay là huynh...”

Còn chưa dứt lời, Yến Tư Thành đã quỳ xuống: “Tur Thành vạn lần không thể làm chuyện đại nghịch bất đạo này!”

“VẬY... ĐƯỢC RỒI.”

Lý Viện Viện ngồi lên tấm nệm, không biết đụng phải vật gì, bỗng nhiên vật đen sì treo trên tường sáng lên, một người đàn ông trung niên đầu trọc xuất hiện bên trong: “... Triều đại mà chúng ta nói đến hôm nay có thể nói là triều đại phồn vinh nhất trong lịch sử...”

Lý Viện Viện giật thót, Yến Tư Thành tức tốc chắn trước mặt Lý Viện Viện.

Yến Tư Thành nhìn người đàn ông trung niên kia như hổ rình mồi rất lâu, nhưng ông ta cũng không có phản ứng gì, tựa như đang tự nói một mình. Lý Viện Viện tiện tay nhặt một chiếc áo vò lại ném lên mặt vật đó.

Người đàn ông kia vẫn tiếp tục nói.

Yến Tư Thành chau mày gõ lên khối vuông đó.

“Là cái gì vậy?” Lý Viện Viện hỏi.

“Hình như là một thứ giống như đèn chiếu, chắc vô hại.” Yến Tư Thành nhìn người đàn ông trong hình, thấy miệng ông ta mấp máy nói, bỗng có một câu chui vào tai chàng.

“Vương triều Đại Đường cách hiện tại đã có hơn ngàn năm lịch sử.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đều ngây người tại chỗ.